

No to nečekáte, že místo toho, abyste se šli po práci jen tak projít, vám zavolá muž a sdělí vám, že se jede na trochu větší procházku.

Ono to nebylo větší délkou procházky, ale dobou, než jsme k té procházce dojeli. Bylo cosi zapotřebí zařídit a tak jsme hupli fšící čtyři do auta. Ohařící si dali před tím krátký vyvenčení, aby během jízdy netrpěli a vyrazilo se. Na cestu dlouhou lehce přes dvě stě kilasů. S jednou mezizastávkou na protažení těla a ukonejšení příšerného hladu, který jsem měla, neb jsem neměla v práci oběd a kdy bude další jídlo, se netušilo. Nebo tušilo, ale bylo právě jasný, že to hned tak nebude.

Je fajn, že Tali lze už v dnešní době na pumpě prostě jen tak vypustit bez toho, aby byl život v okolí v ohrožení. Že skutečně té příležitosti využije k vyvenčení a ne k banditismu. A pak se pokračovalo honem dál, neb cesta je to dlouhá na to, že vyrážíte po pracovní době. Odměnou nám pak, poté co Brtník vyřídil potřebný, byla procházka v místech, kde je prostě vlastně tak trochu ráj na zemi. Kousek jsme popojeli a zastavili u lesa. Tady nemusíte moc přemýšlet, kam se vydat, všude je tu krásně. Kde? No přece dole, na jihu. Na mým oblíbeným místě.

Vydali jsme se do lesa, a jen tak si užívali. To ticho doplněný mohutným zvukovým projevem všech zde bydlících opeřenců, tu záplavu zeleně, vůni lesa a krásnej podvečer. Či spíš už tak pomalu večer. Po nějaký době jsme došli k místu, kde byl soukromý pozemek a tak jsme to otočili zpátky a vydali se pak na druhou stranu za silnici. Chvilku jsme loncali po lese, ešivá třeba houba by nějaká i nebyla, ale nic.

Zato, když jsem zvedla oči od země zasvítla mi mezi stromy stříbrná vodní hladina. “Jeee. Tam půjdem!” navrhla jsem. Přes “závěje” černýho bahna, který pokrývaly lesní cestu. My to vzali okrajem, ohařiska si pořídili nádherný černý fusekle. Či spíš tak jako podkolenky. □ . Ale co, však to ve vodě smejou. A zpátky to nějak prostě třeba uděláme.

Vyšli jsme z lesa a před námi se otevřela obrovská klidná vodní hladina lemovaná lesem a loukama. S obří hrází posázenou statnými duby, která byla v současnosti odhalená, protože rybník byl upuštěn. I tak byl plný nádherný křišťálově čistý vody. Jsem na tu vodu vážně ulítlá, vím. Ale prostě to je tak úžasnej pohled, když najdete čistou jiskřivou vodu, která by se skorem pít dala. A věřím, že kdybych tu odvahu našla, tak na týfus necípnu. Natož na nějaký chemický sajrajty, který se tady v zásobárně vody, kterou tenhle kraj je, rozhodně

nenachází.

Nebyla jsem jediná, kterou to místo uchvátilo. Voda byla upuštěná a podél hráze se vytvořila čistá plážička z křemičitýho jiskřivýho písku. Ideální pro ohaře, aby se mohli podél břehu řítit vodou jako blásen sééém a tááám. Tooolikatě vodičky krásný tady bylo ☐ . Brtnika zaujali pulci a tak se z ně stal rázem malý chlapec, čupnul na bobek a jal se je studovat. Rumíček se za chvíli nabažil lítání ve vodičce a tak jsme si spolu hráli u břehu. Tali se pak taky dořítla a tak jsme blbli společně. Člověk by tam mohl strávit věčnost. I přes to jsem se po nějaký době vydala po hrázi dál. Byla to skutečně mohutná silná hráz, kdy na druhý straně byl vytvořený takový lužní prostor, který zachytí přebytečnou a upouštěnou vodu a postupně pak přechází v les, který se tou vodou napájí. Tohle je podstatný krajinářský a vodní dílo. Takhle se má zacházet s vodou, aby se smysluplně využila. Byl nádhernej západ slunce a já se tloukla do hlavy, že s sebou zas nemám ten telefon, abych to mohla vyfotit a podělit se. Tak jsem se aspoň kochala pro sebe.

Bylo tam vážně božsky, nešli jsme nějak daleko, neušli jsme ani naši regulérní venčící kilometráž, ale všichni čtyři jsme si to tam neskutečně užili. Byli jste tam prostě mimo prostor a čas. Ovšem čas, ten se pak o svoje přihlásil a museli jsme se vracet, protože bylo pozdě a cesta docela dlouhá na nás čekala. A tak jsme se ani z časových důvodů nemohli zastavit za našima “Dubákama” v penzionu kam jezdíme. Přes to, že jsme nebyli daleko. Přijet jen tak a jenom zamávat mezi bránou jsme nechtěli. A zůstat jsme zase nemohli. A popravdě, já jsem byla ráda, protože by mi rvalo pumpu, pak odtamtud odjet navzdory tomu, že bychom tam byli jen chvílku. Tak snad někdy příště a na dýl. Odvážela jsem si aspoň v sobě ten úžasnej podvečer a tichou stříbřitou hladinu.